

yükseğe koymak demek. Bu anlamda; Keersmaecker'in broşürdeki sözlerinden biri yine oldukça dengeli, alçakgönüllü bir yaklaşımla sarf edilmiş: "P.A.R.T.S.'in on yılı boyunca en tatmin edici süreç hem hocaların hem de öğrencilerin değiştiğini, geliştiğini, kendi 'hareketlerini' bulduklarını ya da bulamadıklarını görmek oldu."

İlk programdan daha zayıf bir etki bırakan ikinci programdaysa önce bir mezuniyet projesi *shipibo-*, ardından Keersmaecker'in *Zeitung* adlı yapıtının yeniden çalışılmış versiyonu sahnelendi.

Adrian Heathfield'in, 2012'in ilk aylarında Zentrum für Kunst und Medientechnologie Karlsruhe (Karlsruhe Sanat ve Medya Teknolojisi Merkezi)'nde performans sanatını "canlı" olarak sunan *Moments* sergisi örneği üzerinden o anda sergilenmekte, vuku bulmakta olan bir sanat yapıtının dönüşümü, kalıcılığı/geçiciliği, dayanıklılığını tartıştığı *Dönüşümün Hayalet Zamanı* adlı bir sunum yaptığı, Peggy Jarrell Kaplan'ın 1980'lerden günümüze uzanan zaman diliminde belgelediği koreograf portrelerinden oluşan *Beden'den Yüz'e* adlı fotoğraf sergisinin izlenebildiği, çeşitli kurumlarla ortaklaşa dans filmlerinin gösterildiği festivalin programında tiyatro bu yıl önemli bir ağırlık oluştuyordu.

2010 Avrupa Kültür Başkenti etkinlikleri kapsamında İstanbul'a özel bir iş de üretmiş olan Alman belgesel tiyatro topluluğu Rimini Protokoll'den Stefan Kaegi'nin yönettiği ve 2008 yılından beri dünyayı dolaşan *Radio Muezzin* (*Radjo Müezzîn*), Melis Tezkan ile Okan Urun'dan kurulu biriken'in İDANS ortak yapımı olarak prömiyerini festivalde gerçekleştirdikleri *Re: Fwd: die in good company* (Ynt: İlt: beraberce ölmek)

ve yazar-yönetmen Toshiki Okada'nın kendi topluluğu chelfitsch'le sahneye koyduğu *Hot Pepper, Air Conditioner, and the Farewell Speech* (Acı Biber, Havalandırma ve Veda Konuşması) festivalin tiyatro ayağını oluşturan gösterilerdi.

biriken'in *Re: Fwd: die in good company* adlı yapıtı; giderek "yersiz"leşen dünyanın akışkan, birbirinin içine geçmiş fiziki ve sanal mekânlarında, cinsiyetlerin giderek belirsizleştiği günümüzde en savunmasız hallerinde, bedenleri çıplak, ruhları soyulmuş iki insanının ölüme doğru yaptıkları son yolculuktaki duygu ve düşüncelerini bizzat içinde yaşadığımız "dönemin ruhu"nu ortaya sererek sahneye taşıdı. *Re: Fwd: die in good company* duyguların bir yandan hissizleşirken bir yandan da keskinleştiği ruhlarda seçimsizliğin, tatminsizliğin, paylaşamamanın, kaybolmuşluğun ve yalnızlığın tavan yaptığı durumları; çocukluk zamanlarının masumiyetini, çocukluğun yer ve zamanına dönme, kaçma isteğinin kaçınılmazlığını olduğu kadar beyhudeliğini fragmanlar halindeki şiirsel bir metin, sivri ve ironik bir dil ve çıplak, çapaklı ve yeni-gerçekçi bir estetikle karşımıza getirdi.

Melis Tezkan ile Okan Urun'un birlikte yazıp tasarlayıp, yönettikleri; sahnedeki iki insanı Gökçe Yiğitel ile Okan Urun'un başarıyla canlandırdıkları oyun, Altıncı İDANS Festivali'nin birinci bölümünün en etkileyici gösterilerinden biriydi.

Şimdi, İstanbullu çağdaş sahne sanatları meraklılarının gözü festivalin ikinci bölümünün gerçekleşeceği Nisan-Mayıs 2013'te. İki yapıtıyla Anne Teresa de Keersmaecker, Emio Greco, Jérôme Bel ve TAO Dance Theater şimdiden açıklanmış olan isimler...